

KYYHKYNYNEN

Kyyhkynen 2/2011

3	PÄÄKIRJOITUS: KEVÄÄN REVELAATIO	14	KUPPONEN RETALEEN SEURASSA: JUNTTIUDEN YTIMESSÄ
4	PUHEENJOHTAJISTON AVAUTUMINEN	18	PIKKUPULUN PUUHASIVUT
5	KÄMMÄKÄSTÄ KAMPPIIN: ERÄÄN JUNTIN TARINA	20	OTANIEMI STATE OF MIND
6	KRISTILLISET JUNTIT	21	VIERASMAA: RUOKAJUNTIT
8	HYY:STÄ PÄIVÄÄ: SIVISTYS	22	JUNTTILOOKS.HELSENKI
9	NYKYPÄIVÄN JUNTTIUTTA	23	EAU DE JUNTILA
10	KLASSILLISEN JUNTICUISINEN ABC	24	KARAOKEPARATIISI
12	HOUKAT KRISTUKSEN TÄHDEN: AUTUAAT JUNTIT?	25	RETROPELIKORNERI
		26	SARJAKUVAT

Kirkossa on meneillään poikkeuksellisen kiinnostava vuosi

HALUATKO perehtyä kirkon ja seurakuntien tilanteeseen?

TAHDOTKO pysyä ajan tasalla kirkkopoliitiikan kiemuroista, päivän polttavista puheenaiheista ja vallitsevasta mielipideilmastosta?

KAIPAATKO tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan **tuore ja monipuolinen tietolähde**. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua **arvoista**, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat.

Teologisen tiedekunnan opiskelijana saat Kotimaa-lehden -50%!

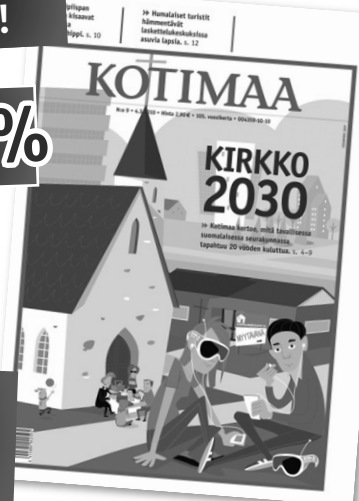
Hyödynnä etusi!

-50%

12 kk

49,50€

(norm. 99€)

TILAUKSET

Soita

p. 020 754 2333 Kotimaa-yhtiöt asiakaspalvelu ma-pe klo 8-16

Lankaverkosta: 8,21 senttiä/puhelu + 6,9 senttiä/minuutti,

Matkapuhelimesta: 8,21 senttiä/puhelu + 14,9 senttiä/minuutti

Lähetä sähköpostia

tilauspalvelut@kotimaa.fi

Mainitse viestissä tarjoustunnus KY10

PÄÄKIRJOITUS: KEVÄÄN REVELAATIO

Lensi luokseni kyyhkynen, pulu, räklä tai mikä lie
nökkansa avaten, kakofonisesti rykien
”Älä laita college-pöksyjä Onnelaan, se on juntin tie”
titteli tuo ruraalien, kansan anti-sankarien, juntti
eikö junttiuden arvonimi ole vain niiden paksuniskojen
joiden lähellä tutisee housun puntti?

Lintu lauloi lisää ja näytti, kuinka sätkät huulissaan
nuoret juntit jo ostarien edustat täytti
nokastaan se pudotti peilin palasen
kävin sen heijastuksia katsomaan
näin työssään arjen mestarit
työmiehen vaot, HK:n sinisen, sinapin ja kesän festarit
läpi tuhansien punaisten tupien ja järvien
kuulin laulut junttien

Järvistä kaupunkiin ja sivistykseen
näin kuinka ylpeys ja status
yhtyivät sydämen junttiuteen
viisaimmat jakuissaan ja pikkutakeissaan vainoten juntteja
lyöden yhteen yläfemmoja lävitse
kokousten ja symposiumien
unhoittaen hyvät tavat ja maalaisjärjen

Näitä näin peilikuvastani, enkä voinut kuin nauraa
syöksyä syvemmälle kanssajunttieni seuraan
sillä tarpeeksi kauan, kun jaksaa jauhtaa
huomaa jotain perisynnillisen kaunista,
joka kuuluu jokaisen juntin maailmaan
Istu sinäkin toviksi mittailemaan,
mikä on juntin tie, seuranasi
kyyhkynen, pulu, räklä tai mikä lie.

Joonas Rajatalo, päätoimittaja

Kyyhkynen

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta
1853 • 158 vuosikerta • ISSN 0356-2247
<http://www.tyt.fi> • kyyhkynen@tyt.fi

Päätoimittaja: Joonas Rajatalo
(joonas.rajatalo@helsinki.fi)
Toimitussihteeri: Raakel Koittola
(raakel.koittola@helsinki.fi)

Kansitaiteilija: Johan Talja

Toimitustiimi: Annastiina Metsola, Anna Mäkituomas,
Antti Virnes, Antti Virtanen, Hanna Peuraniemi,
Jonna Olkkonen, Matias Koponen

Freelance-toimitus: Anna-Liisa Heino, Antto Hinkkanen, Anna
Hiekkataipale, Ilari Lahtela, Joonas Lindström, Niko-Pekka
Korkee, Saara Nykänen, Pyry Paananen, Heidi Rautalahti,
Tero Vistilä

Ilmoitusmyynti: Isto Peltomäki, Johan Talja, Simo Lemmetyinen
(talous@tyt.fi)

Vuosikerta 13 € • Tilaukset: kyyhkynen@tyt.fi
Irtotilauksen arvo 3 €
Toimituksen osoite: TYT / Kyyhkynen,
PL 33, 00014 Helsingin yliopisto
Painos 1600 kpl • Painopaikka: Kopio Niini Oy, Helsinki

PUHEENJOHTAJISTON AVAUTUMINEN

Teologiseen tiedekuntaan saapuu joka vuosi parisen sataa valioyksilöä ympäri Suomenmaata vihkiytymään tieteistä jaloimman saloihin. Aleksanterinkatu 7:n kohdalla sijaitseva gnoosiksen ehtymätön lähde vetää puoleensa tiedonjanoisia nuorukaisia ja vanhemman polven edustajia Lapista Lohjalle ja Imatralta Turkuun. Opiskelija-aineksen monipuolisuuden voi huomata niin massaluennoilla kuin Olkkarissa kahvikupin äärellä.

TYT:n tämän vuoden puheenjohtajisto on jotakuinkin niin stadilainen kuin olla vain voi: toinen on kolmannen polven helsinkiläinen lähiöiden kasvatti ja toinen puolestaan ydinkeskustan sporalinjojen varrella varttunut töölöläisnuori. Yhdistyksen jäsenistöä ja sen monimuotoisuutta edustaa kuitenkin puheenjohtajistoa paremmin sen koko hallitus, joka on suorastaan kuin läpileikkaus tiedekuntamme opiskelijoiden erilaisuudesta niin murteiden kirjossa kuin opintojen vaiheessa. Myös jokainen TYT:n jäsen voi vaikuttaa yhdistyksen toimintaan kaikille avoimissa kokouksissa, äänestämällä syksyllä järjestettävissä toverineuvoston vaaleissa ja ennen kaikkea tulemalla mukaan toimintaan.

Kuluvana keväänä on yhdistyksen jäsenille tarjottu toimintaa ja tietoa muun muassa jousiammunnan, keskustelutilaisuuksien, opinto-infojen ja erilaisten juhlien ja illanviettojen muodossa. Jäsenistöstä lähtöisin oleva kerhotoiminta on aktiivisempaa kuin vuosiin.

Sitseistä, näyttelemisestä ja esimerkiksi shakista kiinnostuneille löytyvät omat kerhonsa. Myös iältään vanhemmat Nestoriopiskelijat ovat kunnostautuneet aktiivisuudessa ja tapahtumien järjestämisessä. TYT:n toiminnassa voi nähdä ja kokea paljon sellaista, mitä ei muuten tulisi nähtyä. Monipuolisuus on paitsi teologisen tiedekunnan, myös TYT:n rikkaus. Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys on jokaisen teologian opiskelijan järjestö, joka toimii kohtauspaikana kaikille meille, joita yhdistää ainakin yksi asia - kiinnostus tieteiden kuningaslajiin.

*Iloista kevättä ja mukavaa kesälomaa toivottavat,
puheenjohtaja Tapio Leinonen ja varapuheenjohtaja Niilo Toivonen*

(jotka muuten laskivat, että tätä kirjoitettaessa on enää 142 päivää syyslukukauden alkamiseen)

Kämmäkästä Kamppiin

– erään juntin tarina

Kuultuani tämän numeron teeman, hymähdin itsekseen. ”Juntti, tää on niin tuttua!” Olenhan jonkinasteinen juntti itsekkin. Oma junttiuteni lähtee siitä tosiasiasta, että olen kotoisin Vammalan maaseudulta. Tarkemmin määriteltynä Kämmäkästä, pienestä ikaikaisesta maalauskylästä, jonka pelkkä nimi tuntuu huokuvan junttiutta. Tunnustan myös joinain elämäni aamuina heränneeni kuudelta vain siksi, että voisin laittaa kumisaappaat jalkaan ja mennä navettaan kolaamaan sitä itseään.

Tässä yhteydessä juntti on kuitenkin synonyymi maalaiselle. Olen napannut itseni kiinni siitä ennakkoluulosta, että kaikki pääkaupunkiseudulta kotoisin olevat olisivat valmiita lyömään juntti-leiman jokaisen maalta tulevan otsaan. Ainakin lehden suunnittelukokouksessa muut tuntuivat painottavan juntti-sanaa enemmän merkityksissä ”hölmösti käyttäytyvä” tai ”tökerö”. Todellinen juntti ei tässä mielessä olekaan siis syntyperästä, vaan käyttäytymisestä ja kielenkäytöstä kiinni. Ehkä siis en olekaan todellinen hardcore-juntti? Olen kirjoittanut lukiosta hyvät paperit, juonut ravintolassa viiniä nauttien Pariisin kauneimmasta näköalasta ja opiskelen nyt kotimaani arvostetuimmassa yliopistossa. Olen saanut osani sivistyksestä, enkä mielestäni erotu katukuvasta erityisen junttimaisella pukeutumisella tai pöhköllä käytöksellä. Ellei erinäisiä sekoiluja julkisten kanssa lasketa.

Myönnän kokeneeni pienen kulttuurishokin silloin, kun koti vaihtui Kämmäkästä Kamppiin opiskelija-asuntolaan, ja ikkunasta kurkistellessa näin pellon sijasta vastapäisen kerrostalon ja Kampin bussitunnelin. Helsinki on tuonut mukanaan paljon muutoksia ja vilkastuttanut sosiaalista elämääni, mutta olen silti iloinen siitä, että juureni löytyvät maaseudun hiljaisuudesta. Junttiudessaakin tuntuu olevan monta puolta, mutta lopulta kaikki taitaa olla korvien välistä kiinni.

Kynä & teksti: Hanna Peuraniemi

KRISTILLISET JUNTIT

Seurakuntajuntit ovat ihmisryhmä, jonka moni kesäteologina työskentelevä kohtaa jo tulevana kesänä. Keitä nämä ahtaan mielen ystävät ovat? Kuinka kristillinen junti kesytetään?

Teksti: Antto Hinkkanen // Kuvitus: Anna Mäkituomas

Junttius on mielentila, jossa kaikki tuttu on lähtökohtaisesti hyvä ja tuntematon paha asia. Tällainen ajattelu-tapa on tavattoman yleinen. Itsensä Friedrich Nietzschen mielestä Jeesuskin teloitettiin lähinnä siksi, että hänen opetuksensa oli jotakin ennestään tuntematonta. Kaikkea uutta halveksuva junttius voi pulskasti myös oman aikamme uskonnollisissa piireissä.

Kolme junttiutta

Evankelis-luterilaisen kirkon seurakuntalaisten keskuudessa junttius ilmenee monella eri tasolla. *Episteemiset* juntit kieltäytyvät käsittelemästä tai ottamasta vastaan uusia kristinuskoon liittyviä tiedollisia käsityksiä. *Pragmaattiset* juntit halveksivat uusia käytäntöjä. *Eettiset* juntit inhoavat uusia käsityksiä oikeasta ja väärästä. Suuri osa seurakunta-aktiiveista kuuluu johonkin näistä junttiuden alalajeista. Seuraavaksi tehdään selvää siitä, kuinka kesäteologi voi tehdä selvää kohtaamistään junttikiusanhengistä.

Useat seurakunnat tarjoavat

kesäteologeilleen työtehtäviä koko seurakuntatyön laajuudelta. Episteemisiä ja eettisiä junteja voi kohdata runsain määrin yleisen seurakuntatyön merkeissä. Syntymäpäivien onnittelukäynnit, kirkkokahvit ja kesäseurat ovat pettämättömiä tilanteita tavata seurakuntalaisia, joiden mielestä ”kirkko on harhautunut pyrkiessään vain miellyttämään maallikoita” ja jotka ajattelevat, että ”papin nyt vain kuuluu olla mies”. Sateenkaarimessut ja muu liberaali eksytys saavat usein osakseen kunnolla satinkutia. Kuitenkin nämä juntit odottavat silmät kiiluen kuulevansa helsinkiläisen teologin mielipiteen näkemyksistään.

Junttien kanssa ei missään tapauksessa pidä ryhtyä mitteleämään avoimesti voimiaan. Paitsi että seurakuntalainen saattaisi väitteen tuoksinnassa pahoittaa mielensä ja juhlatunnelma käydä happamaksi, ei oivaltavinkaan argumentaatio hyödyttäisi muutenkaan mitään. Junttien tiedetään

nimittäin olevan immuuneja järkipuheelle. Juntin hämääminen on sen sijaan hyvin suositeltavaa. Kas näin:
– Ja sen minä vielä sanon, että ne pop-messut ovat sielunvihollisen juonia!
– Ymmärrän, että sinua harmittaa. Mutta iloisempiin aiheisiin! Ajattelitko osallistua seurakunnan juhannusjuhlaan?

Leirikeskusten haasteet

Pragmaattiset juntit odottavat kesäteologia eritoten leirikeskuksissa. Seurakuntien papeilla, nuorisotyöntekijöillä ja isosilla vallitsee poikkeuksetta syvä ja kokonaisvaltainen ymmärrys siitä, kuinka leirillä toimitaan. Useinkaan kyse ei ole yhteisymmärryksestä. Esimerkiksi pastorin ja

”Junttien kanssa ei missään tapauksessa pidä ryhtyä mitteleämään avoimesti voimiaan.”

” Harva asia kiehuttaa seurakuntanuoren verta yhtä lailla kuin tylsämielinen, laiskanpulskea kesäteologi, joka vieläpä vaatii muutosta ikaiaikaisiin leiriperinteisiin.”

isosten käsitykset onnistuneesta ja viihdyttävästä iltahjelmasta ovat usein yhtä lähellä toisiaan kuin israelilaisten ja palestiinalaisten suunnitelmat Lähi-idän aluejaoista. Kesäteologin sana ei paljon paina, mikäli tämän toivomukset eivät ole linjassa sanattoman, mutta joka juntin tuntemaan leiriohjesäännön kanssa.

Suora hyökkäys on tässäkin tapauksessa toivoton yritys vaikuttaa leirin kulkuun. Harva asia kiehuttaa seurakuntanuoren verta yhtä lailla kuin tylsämielinen, laiskanpulskea kesäteologi, joka vieläpä vaatii muutosta ikaiaikaisiin leiriperinteisiin.

Jos kuitenkin huonot sekä ikivanhat leikit ja sketsit alkavat käydä mielenterveyden päälle, suosittelen uuttamaan parempaa ohjelmaa leiriarkeen vaivihkaa ja ystävällisin elein saateltuna. – Isoiset, hei! Voitaisiko tänä iltana pitää varttitunti ”imatralaista ohjelmaa”? Minulla olisi muutama vastenmielisen surkea ohjelmanumero, joita leiriläiset varmasti vihaavat. Imatralaisleikkien jälkeen teidän muutenkin niin mainio ohjelmanne saa osakseen entistäkin suuremman suosion!

Hymy huulen ja hyvä tulee

Mikäli kesäteologi kokee tarvetta vaikuttaa muihinkin leirikäytäntöihin, suosittelen lämpimästi niin sanotun retorisen taivuttelun strategiaa. Jos vaikkapa nuorisotyönohjaajan ehdotus perinteisestä neljän tunnin Mooses-elokuvan katsomisesta barbaarilaumaa muistuttavan rippikouluryhmän kanssa vaikuttaa arveluttavalta, voi oman mielipiteensä esittää vaikkapa tällä tavoin:

– Tehdään kuitenkin niin, että riehutaan ensin tunti ulkosalla ja katsotaan sitten

puolen tunnin pätkä elokuvasta. Eikös toimitakin näin! Seurakuntajunttien kanssa työskennellessään kesäteologin on hyvä pitää mielessään, että junttius syntyy aina ulkomaailmaa ja kaikkea uutta kohtaan tunnetusta pelosta ja epävarmuudesta. Junttius on psykologinen defenssi tuntemattoman edessä. Illoinen olemus ja ihmisiin tutustuminen ovatkin vähintään yhtä tehokkaita keinoja kohdata seurakuntajuntti kuin tämän hämääminen ja retoriset kepulikonstit. Eivät tosin yhtä hauskoja.

”En oikein tunne akateemisia junteja, mutta arvelen, että akateeminen junti on ihan kuin tavallinenkin junti. Jos juntti näkyy jossakin niin akateemisuuksella retostelemisessä.”
- Pirjo, vahtimestari

Teksti: Raakel Koittola // Kuvat: Annastiina Metsola

HYYS:stä päivää! - Sivistys

Suomen sivistyneistö – tämän päivän opiskelijat – riehuvat junteina kännissä keskustassa, vaativat jatkuvasti lisää rahaa valtiolta, vaikka saavat sitä yllin kyllin myös vanhemmiltaan, eivätkä edes suostu valmistumaan.

Yliopistomme kansleri **Ilkka Niiniluoto** on sanonut, että ihmisen sivistystaso näkyy siinä, miten hän syö, kun luulee olevansa yksin. Sivistys vaatii ihmiseltä muutakin kuin etiikalla pestyä ulkokuorta ja tyhjiä sanoja. Sivistyneisyys merkitsee sitä, että kierrättää kotoaan, vaikkei kukaan kyttäisikään eikä jätä äänestämättä, vaikkei kukaan saisi-kaan sitä tietää. Samoin sivistyneen yliopiston toiminnan on oltava vastuullista myös silloin, kun rahoittaja ei seuraa silmä kovana.

Sivistyksen, yhdenvertaisuuden ja vastuullisuuden periaatteita edistetään aktiivisesti ylioppilaskunnassa. Harva esimerkiksi tietää, että HY:n – ja näin ollen opiskelijoiden – omistama UniCafe tarjoilee päivittäin kilpailijoitaan eettisempää ruokaa. Ravintoloissa tarjolla oleva leipä on helsinkiläisen leipomon

lähiuotantoa, kahvi on pääsääntöisesti reilua ja pyrkimyksenä on, että kaikki kalatuotteet ovat MSC-sertifioituja eli pyydetty ekologisesti kestävällä tavalla. HY pitää kiinni arvoistaan, sivistyksen mukaan lukien, myös valiokuntiensa toiminnan avulla. Kehitysyhteistyövaliokunta toimii nimensä mukaisesti ylioppilaskunnan Sambia- ja Indonesia-hankkeiden parissa, opintoasiain valiokunta valvoo sarallaan opiskelijoiden etua yliopistomaailmassa ja sukukansaliokunta tukee Suomen sukukansojen työtä oman kielen ja kulttuurin vaalimisessa.

Yliopisto on kirjannut strategiaansa kantavansa vastuuta myös maailmanlaajuisesti. Tästä syystä HY:n ympäristö- ja kehitysyhteistyövaliokunnat ovat käynnistäneet kampanjan, jonka tavoitteena on saada yliopisto sitoutumaan Reilun kaupan tuotteiden käyttöön. HY kerää kevään ajan nimiä reilua korkeakoulua vaativaan adressiin, jonka voi käydä allekirjoittamassa osoitteessa http://www.adressit.com/helsingin_yliopistosta_reilun_kaupan_korkeakoulu.

Ylioppilaskunta on sivistynyt, kun se suuntaa katseensa myös oman pihi- piirinsä ulkopuolelle. Opiskelijat muodostavat sivistyneistön, kun he pitävät kiinni arvoistaan ja idealistisuudestaan, vaikka heitä jatkuvasti itsekkäiksi parjattaisiinkin.

Teksti: Saara Nykänen

”Sivistys vaatii ihmiseltä muutakin kuin etiikalla pestyä ulkokuorta ja tyhjiä sanoja.”

”Henkilö on täysin
junttiutunut vain omaan alaansa.”

- Kari, lehtori, eksegetiikka

”Akateeminen juntti ei osaa kuin suomea, eikä edes aio opetella mitään muita kieliä. Hän ei arvosta muiden opiskelijoiden tai opettajien kommentteja omista töistään: on itseriittoinen. Akateeminen juntti ei ole kiinnostunut laajentamaan uuteen tietoon, hän ei ole kiinnostunut tieteen uutta luovasta puolesta.”

- Päivi, tutkijatohtori, kirkkohistoria

Nykypäivän junttiutta

Mietitäänpäs hetken verran sitä, mikä oikeastaan on ”juntti”?

Entisaikaan juntit olivat pääsääntöisesti maaseudulla asustavia sivistymättömiä ja harmittomia ihmisiä, jotka eivät välttämättä osanneet lukea tai kirjoittaa. Nyky-Suomesta nämä yksilöt lienevät kadonneet kokonaan, kiitos yleisen oppivelvollisuuden. Mikä sitten on nykypäivän junttiutta?

Nykyään pahimmat juntit taitavat löytyä kaupungeista, kuten kaikki muukin paha. Yhden junttien ryhmän muodostavat ne yksilöt, jotka vihaavat ensisijaisesti kahta asiaa, Turkua ja Ruotsia. Pääsääntöisesti nämä yksilöt eivät osaa antaa minkäänlaisia perusteita sille, miksi he vihaavat entistä pääkaupunkiamme tai rakasta länsinaapuriamme. Suomalaisia vaivaava pikkuvelisyndrooma Ruotsin suhteen on ymmärrettävä, mutta harvoin naapurimaan vihaajat ymmärtävät sitä, että Ruotsi on lähes kaikessa kehityksessä 5-10 vuotta Suomen edellä.

Yhden junttiryhmittymän muodostavat kaikenmaailman urheilufanaatikot, jotka rakentavat identiteettinsä oman seuransa varaan ja tappelevat urheilutapahtumien jälkeen keskenään jossain metsikössä pienessä keskikaljamaistissa. Surullisinta tässä junttien ryhmässä on se, että 75 % näistä ihmisistä ei osaa kirjoittaa Nordenskiöldinkatua oikein, eivätkä tiedä mistä sanoista HIFK muodostuu.

Eräässä junttiuden muodossa ihmiset pääsevät valitsemaan muiden junttien joukosta oman suosikkinsa. Kyseiset esille nostetut koko kansan suosikkijuntit esittelevät omaa junttiuttaan niin tehokkaasti, että sen väistämiseen vaaditaan jo tiedostettua välttelyä. Media tarjoaa näitä juntteja joka tuutista ja he tunkeutuvatkin jokaiseen olohuoneeseen kerran vuodessa. Luojan kiitos nämä juntit on eristetty omaan eläintarhaansa, eikä heitä päästetä 30 hengen porukassa kulkemaan kaduilla vapaina. Tämä eläintarha tunnetaan yleisesti nimellä BB-talo.

Vai olisiko nykypäivän junttiutta sittenkin se, että otetaan 2000 vuotta vanha tekstinpätkä, irrotetaan se syntymäkontekstistaan ja yritetään tuputtaa sitä väkisin jokaiselle vastaantulijalle sellaiseenaan?

- Pilatus Jr.

Klassilisen jutticuisinen ABC

Globaalistuvassa maailmassa paikalliset ruokaperinteet katoavat sellaista tahtia, että aidon juntin tavatessaan saattaa olla ruokakaapin perusteella vaikea sanoa asuuko hän Kainuussa vai Kontulassa. Kyyhkynen tuntee vastuunsa kulttuurien vaalimisen suhteen ja neuvoo, miten tyydyttää sisäisen juttinsa nälkä opiskelijabudjetilla sortumatta eineksiin tai euron juustohampurilaisiin.

Perusteet

Klassillisen jutticuisinen perusperiaatteet ovat yksinkertaiset. Varsinaisina pääruokina suositetaan usein eläinperäisiä tuotteita, esimerkiksi lenkkimakaraa ja sikanautajauhelihaa. Toisin kuin usein luullaan, myös kasviksia voi käyttää, mutta ne on syytä käsitellä sitten, ettei ruokaan jää sattumia. Lisäksi kuidun määrä on syytä pitää minimissään, sillä aito juttikulinaristi haluaa syödessään nauttia ja tulla ravituksi, ei muistella 1860-luvun nälkävuosia. Myös yleinen tavanomaisuus on hyvä ohjenuora kasvikkunnan tuotteita valitessa – ettei epähuomiossa tärvele ruokaansa millään kotsimarjoilla tai piruliinoilla. Toisaalta, kukapa semmoin muutenkaan rahojaan hassaisi.

Junttiruokaan perinteisesti kuuluvat hiilihydraatit saadaan pääasiassa perunasta, joka yleensä paistetaan, mutta tärkeinä juhlina, kuten itsenäisyyspäivänä saatetaan keittääkin. Nykyään myös valkoinen makaroni on kustannustehokkuudessaan nerokas raaka-aine.

Suosittu kypsennysmenetelmä on upopastaaminen. Se onnistuu parhaiten rasvakeittimellä, sillä se on turvallinen ja kätevä myös juopoittelun aikana. Hätätapauksessa tai nostalgiapauksessa myös mummon vanha valurautapata käy. Öljyksi kannattaa valita rypsiöljy – paitsi ne kylmäpuristetut on syytä jättää kaupan hyllylle.

Junttikeittiön maustekirjo on pelkistetty, mutta elegantti. Tärkeimmät ovat suolan tai soijakastikkeen lisäksi chili, valkosipuli, ketsuppi ja makkararuoissa sinappi. Valkosipuli on parhaimmillaan jauheena, mutta sen voi myös viipaloitaa ja paistaa kuumalla pannulla lähes mustaksi ja lisätä ruoan joukkoon. Chili nautitaan pääruoan mausteena yleensä kastikemuodossa, mutta erityisesti habanero-lajikkeet sopivat myös sellaisenaan alkupaloiksi tai salaattiksi.

Ruokajuomista asiantunteva *ghetto-sommelier* arvostaa eniten tärkkelyspitoista keskiolutta, kuten suomalaisomisteista Olvia. Sandelsia tosin eivät tunnetusti juo kuin opiskelijat ja miehimykset, mikä seikka on hyvä muistaa, jos epähuomiossa joskus saa tutkintonsa valmiiksi. Hienoissa juhlissa voi tunnelmaa korostaa Jalo-viinalla tai Koskenkorvalla. Seuraavana päivänä suositeltava neste on täysmaito, mikäli kohmelo on niin kokonaisvaltainen, ettei tasoittava pysy sisällä.

”Junttikeittiön maustekirjo on pelkistetty, mutta elegantti.”

Monikulttuurisuuden haaste

Junttikin tietää nykyään, ettei *fusion kitchen* tarkoita välttämättä einesten säteilyttämistä kiihdytetyillä deuterium-ytimillä. Ulkomaalaisuuden paine tuntuu jo Suomen kaukaisimmissakin aivonystyröissä. Esimerkiksi vastakaisen sukupuolen intiimiä seuraa havitellessa voi olla neuvokasta kokata suuren maailman herkkuja antaakseen itsestään eksoottillisen vaikutelman.

Hyviä junttiruokakulttuureita löytyy maailmalta tietysti joka lähtöön. Esimerkiksi jotkut Baijerin valaistuneet mässäilevät pääasiassa Lidlin bratwurstilla ja hapankaalilla. Toisaalta toiset kapinalliset vannovat Yhdysvaltain syvän etelän barbequen nimiin. Kyyhkynen on kuitenkin sillä kannalla, että ulkolaisen juttituden kirkkaimmat tähdet löytyvät Brittein saarilta, tšekäläisestä niin sanotusta pupiruupista (*pub grub*). Esittelemmekin lukijoille kaksi hersyvää reseptiä suomalaiseseen makuun muokattuna.

Teksti: Antti Virnes //

Kuva: Annastiina Metsola

Steak and kidney pie

Pelottoman syöjän etäisesti piirasmainen klassikko. Tästä ei fuudi superimmaksi taivu.

1. Lykkää uunivuokaan paketillinen jostain naudanlihan tapaista ja pari pilkottua sianmunuaista (älä liota – virtsanmaun voi huuhtoa suusta oluella).
2. Sekoita ja kaada joukkoon liemi voisulasta tai laardista, oluesta ja soijakastikkeesta.
3. Improvisoi päälle kuoreksi jonkinlainen taikinaviritelmä.
4. Uunita kunnes ruoka vaikuttaa kypsältä ja päältä rapsakalta.
5. Tarjoile esimerkiksi uppopaistettujen sipulirenkaiden kera.

Fish and chips

Merellinen gourmet-annos, joka maistuu parhaalta vanhaan Iltalehteen käärittynä.

1. Leivitä korppujauholla kalafileitä ja uppopaista. Ei ole kovasti väliksi, mitä kalalajia käyttää.
2. Uppopaista samaan syssyyn viipaloituja perunoita.
3. Mausta kala suolalla ja sitruunamehulla, perunat suolalla ja mallasetikalla. Jos hirvittää kävellä johonkin iljettävään hippikauppaan tarvikkeita hankkimaan, etikan voi korvata ketsupilla.

TULE MUKAAN

TOIMINTAAN!

CHANGEMAKER

Liity **CHANGEMAKERIIN** ja muuta maailmaa: www.changemaker.fi

Tilaa **KIRKON ULKOMAANAVUN** uutiskirje tai tule vapaaehtoiseksi: www.kirkonulkomaanapu.fi

KIRKON ULKOMAANAPU

Houkat Kristuksen tähden - autuaat juntit?

"Jumala näyttää asettaneen meidät apostolit vihoviimeisiksi: olemme kuin kuolemaantuomitut areenalla, koko maailman katseltavina, enkelien ja ihmisten. Me olemme hulluja Kristuksen tähden, te viisaita Kristuksessa. Me olemme heikkoja, te voimakkaita; teitä kunnioitetaan, meitä halveksitaan."

1. Kor. 4: 9-10

"Jumalan hulluus on ihmisiä viisaampi ja Jumalan heikkous ihmisiä voimakkaampi."

1. Kor 1: 25

"Tämän maailman viisaus on näet Jumalan silmissä hulluutta."

1. Kor 3: 19

Näihin sanoihin pohjautuu myyttisten ja mystisten Jumalan narrien tarinat. Ei ole kyse taikuudesta, ei mielipuolisuudesta vaan Pyhästä hulluudesta, joka on suurinta nöyryyttä. Se oli näiden asketismiin taipuvaisten konstantinopolilaisten ja venäläisten hartaudenharjoittajien – munkkien irvikuvien kohdalo, mutta myös valinta. Nykytermein puhuttaisiin *kantaaottavasta performanssitaiteesta*.

Hurskaat *salokset* (Konstantinopolin, Kreikan ja Syyrian houkat) ja *jurodivyit* (Venäjän houkat) herättivät ulkopuolisten huomiota heittelemällä kiviä rakennuksiin, herjaamalla torikauppiaita ja ratsastamalla keppihevosella. Tällä kaikella mieli-

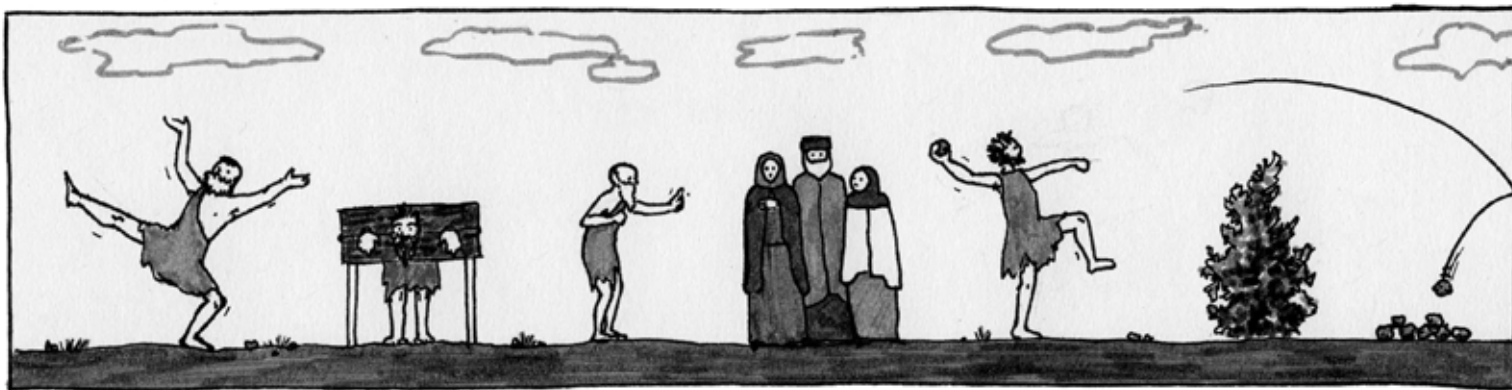
puolisuudella pyrittiin kuitenkin hyvin määrätietoiseen toimintaan. Toiminnan tarkoitus oli herättää ihmisiä oikeamielisyyteen ja hurskaaseen elämään. Vanhurskaasti toimivia neuvottiin toimimaan vielä hurskaammin. Syntisiä autettiin parantamaan tapansa ja heitä kohtaan oltiin helläsydämissä. Kuulostaako tällainen kohtelu epäreilulta?

Vielä epäreilummaksi tämän tekee se, että kaikki oli hyvin verhottuna hulluuteen. Hulluus oli jopa niin pitkälle vietyä, että näiden mielettömien tekojen takana visusti piilossa pysyvä vanhurskas ja hyvä tarkoitusperä piti hulluuden sääntöjen mukaan pitää piilossa. Houkat saivat hullutustensa takia ihmisten mielestä vain ansaitsemansa rangaistuksen ja huonoa kohtelua. Voiko hulluus olla viisautta?

Slaavilaisen yhteiskunnan anti-sankarit

Monien valtaapitävien, kuten tsaarien mielestä näiden kahjojen ajatukset olivat niin tärkeitä, että niitä kannatti kuunnella. Vielä eriskummallisemmaksi asia menee, kun ilmenee, että monet houkat olivat hyvin kriittisiä hallitsijoita kohtaan ja uskalsivat ilmaista irvokkaasti mielipiteitään esimerkiksi kansan huonosta kohtelusta. Houkkien toiminta ja arvostus oli ja on edelleen osa venäläistä kulttuuria. Tästä kertoo heidän pyhityksensä ortodoksisen kirkon piirissä ja siitä seuraavat ortodoksisen kalenterin merkinnät.

Houkkien nauttiessa arvostusta yleisesti niin itäisen kirkon piirissä kuin hallitsijoidenkin kes-

” Kristillisiä moraaliarvoja ja sääntöjä houkka kyseenalaistaa Jumalan rakkauden nimissä.”

kuudessa, myös ansiottomat hyötyjät halusivat saada osansa. Pyhät houkat alkoivat saada jäljittelijöitä. Yhtenä kuuluisimpana jäljittelijänä pidetään munkki Rasputinia. Aidon ja valehtelevan houkan kuten aidosti hullun henkilön erot eivät liene maallikoille kovin selviä - tämän tietää tosiasiallisesti vasta Jumala. Apostolien toiminnan ottaminen vertauskuvaksi ja samaistuminen näihin Jumalan valittuihin on nykyihmisen mielestä myös aikamoista itsekorostusta, mutta sopi venäläiseen mentaliteettiin. Tutkija Krista Berglundin mukaan houkkuus onkin hyvin paradoksaalista: vanhurskauden toteuttamista kääntämällä asiat päällelaelleen. Joku sarkastinen voisi sanoa, että tällainen uskonnollisuus sopii slaavilaiseen mentaliteettiin.

Houkka on ihmisille vieras ja köyhä, mutta hänen kutsumuksensa kumpuaa sisäisestä hartaudesta joka pulppuaa ulos hulluutena, yhteisöllisenä kutsumuksena kiusata muita ihmisiä. Kuten englantilainen Gilles Fletcher sanoi 1500-luvun lopussa kävellessään Moskovon katuja ja nähdessään talvipakkasilla alastomia ja kahlittuja houkkia. Houkan tehtävänä on toimia myötätuntoisena halveksijana muiden syntien tähden.

Houkan alkukantaisuus inspiroi

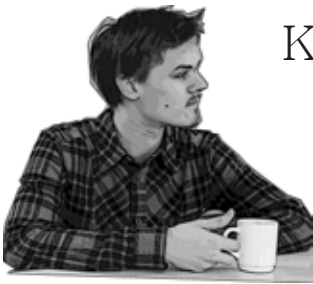
Houkan profeetallinen kutsumus tekee hänet vapaaksi toimimaan haluamallaan tavalla, lapsenomaisesti. Hulluus ja vapaus ovat saaneet kirjailijat kuvaamaan heitä. Kuuluisa Leo Tolstoi

yhteiskunnallisena ja uskonnollisena ajattelijana käsittelee heitä lapsuuttaan koskevassa teoksessa. Tarinoissa kerrotaan houkkien kasvusta. Varsinaisessa ”virkahoukkuuteen” pätevöitymisessä ja kilvoittelemisessä ei ole sääntöjä vaan eetos vaikuttaa tavalliselta munkin kohtalolta. Houkka elää aikaa ennen lankeemusta, syntisessä ihmisen järjellä muokatussa yhteiskunnassa. Kristillisiä moraaliarvoja ja sääntöjä houkka kyseenalaistaa Jumalan rakkauden nimissä.

Yksi ensimmäisistä houkista oli egyptiläinen nainen, Pyhä Isidora. Houkat eivät ole pelkkää historiaa, vaikka heidän toimintaansa on aika-ajoin rajoitettu. Heitä on nykyisinkin ja kutsumus tähän tehtävään on kohdannut etenkin uusia ortodoksisuuteen kääntyneitä. Pyhää hulluutta ilmenee myös Raamatussa eri kertomuksissa.

Kuuluisia kristillisiä houkkia on useita ja heistä on myös kirjoitettu paljon. Yksi kuuluisimmista on Simeon Emesalainen, joka asui 500-luvulla Syyriassa. Hänellä oli tapana hyppiä, loikkia, puhua sekavia sekä käyttäytyä irvokkaasti ; oikea pilojen teologi.

Teksti: Tero Vistilä // Kuvitus: Anna Mäkituomas

Kupponen retaleen seurassa

Teksti: Joonas Rajatalo // Kuvat: Annastiina Metsola

Junttiuden ytimessä

Ravintola Ilves raikasi taustalla kuuluvasta 15 kilometrin hiihtomatkastasta, jolta **Matti Heikkinen** nappasi kultamitalinsa. Maaliskuun ensimmäinen päivä ja Os-
lon mm-kisat näyttäytyivät vastapäähani asettuneen suomalaisen rockin sankarille vain puolittain hyvinä. **Jouni Hynynen**, Kotiteollisuus-yhtyeen keulahahmo oli nimittäin luvannut ajaa partansa ja tukkansa, jos Suomen kestävyysurheilu nousisi joskus edes jollekin tasolle. Toisen lupauksistaan Hynynen täyttikin myöhemmin ajattaessaan partansa itsellään Matti Heikkisellä, mutta se onkin toinen tarina.

Maaliskuun ensimmäisen päivän hyvä puoli oli edessä: huurteinen tuoppi Hynynen kädessä, sekä 2.3. julkaistava Kotiteollisuuden uusi albumi "Kotiteollisuus". Samoihin aikoihin uuden, kovempaa pureskelua vaativan albumin jatkeeksi Kotiteollisuus lanseerasi oman makkaransa väistämättömän kesän grillikautta – sekä bändin jäsenten Sinkkosen ja Hongiston kulinaristisia mieltymyksiä – silmälläpitäen. Kotiteollisuus-makkaraa Hynynen kuvasi lihaisaksi, maukkaaksi ja korniksi. Kävi ilmi, ettei makkara ole *halal* eikä myöskään *kosher*. Kupposemme siirtyivät makkarasta kohti suomalaisuutta ja äijä-kulttuuria, jonka ikonina Hynystä pidetään.

Rajatalo: Jouni, sinua pidetään suomalaisen äijäkulttuurin ikonina. Miten näin pääsi käymään?

Hynynen: En mie tajuu sitä itekkään. Eikä minnuu kiinnostakkaan yhtään. Se on muiden vouhotusta, josta mie en tajua mitään.

Rajatalo: Kuitenkin sinun ympärilläsi pyörii keskustelu äijäkulttuurista. Mitä se sitten oikein on?

Hynynen: Ei se oo yhtään mitään.

Rajatalo: Onko se täysin tuulesta temmattu?

Hynynen: Joo. Niinku monet nämä nykyajan ilmiöt monesti on. Pitää hakemalla hakee kulttuuria, jota ei oo ollu olemassa kuin vasta nyt. Ei minnuu sellainen oikein kiinnostaa.

Rajatalo: Osaisitko samaistaa äijäkulttuurin junttikulttuurin kanssa kuintekin jollain tasolla?

Hynynen: On varmasti. Tuon on paljon mielenkiintoisempi näkökulma. Ne yhdistyy siinä, kun lähdetään saunaillan jälkeen poikien kans pelolle vähän painimaan ja siirtelämään autonromuja ja katsomaan, kuka jaksaa liikuttaa tota peltikasaa tosta ja kuka jaksaa pitää täyttä kaljakoria ylhäällä suorilla käsillä pisimpään. Se on jo paljon mielen-

”Mie nään tässä kansassa valtavan junttiuden kirjon.”

Jouni Hynynen (synt. 1970) tulee Lappeenrannalta ja on sinne myös pesänsä rakentanut. Hänet tunnetaan runsaan karvoituksensa lisäksi muusikkona, kirjailijana ja juontajana. Hynynen pääsääntöisenä leipäpestinä on ollut vuodesta 1991 alkaen raskasta suomirockia soittavan Kotiteollisuus-yhtyeen keulahahmona. toimiminen.

Kansan itsepäisistä riveistä

Rajatalo: Pureudutaanko siis junttiuden ytimeen vähän syvemmin?

Hynynen: No mikä ettei.

Rajatalo: Junttikulttuurihan kumpuaa ihmisistä. Keitä siis ovat juntit?

Hynynen: Tää on semmonen kysymys, johon tulee pitkä vastaus. Ootsä valmis?

Rajatalo: Tätä minä odotin ja pelkäsinkin. Anna toki mennä.

Hynynen: Lähdetään siitä, että ajotellaan Suomen kansaa eri sukupolvina ja eri kerroksina. Junttius on hieno ilmiö, joka ilmenee kaikissa näissä. Vanhat ukot ja vanhat akat, niillä vanhan liiton mielipiteet, jotka ovat äärimmäisen juntteja, kuten maahanmuuttajien vastustaminen ja kommentit tyyliin ”Perkele, kun nykyajan nuoret ei osaa tehdä töitä”.

Sitten on nää miun ikäiset nelikymppiset hahmot, jotka on menossa vahvasti samaan suuntaan. Kaupungilla ajellessa ja kattellessa näkee sitten nykyajan lököpöksyjä ja meikäläisen tapaiset juntit saattaa ajatella ”Tossa se on nyt miunki eläkkeen maksaja ja pelleilee tossa joku siideripullo käessä”. Tätähän tapahtuu kaikkialla riippumatta kaupungista tai kunnasta. Sitten on vielä nykyajan nuoret. Nehän ne vasta juntteja ovatkin. Kun kattelee nuoria tyttöjä, jotka kikattelee niiden siideripullojen kanssa, jonka täysikäinen on niille hakenu, syleskelee ja on rööki huulessa koko ajan. Sitten vielä ympärillä pyörii ne nuoret kollit.

Mie nään tässä kansassa valtavan junttiuden kirjon. Semmosen ihan käsittämättömän, jota näkee kaikkialla ja sen miusta helvetin hienoo. Siinä turha hienostelu saa jäädä sikseen. Meitä koitetaan viedä kai hienompaan suuntaan keskelle EU:ta, mutta kyllä mie mietin: ”Mitä vittua tällainen junttikansa sielläkin tekee?”. Toisaalta britit on kyllä yhtä juntteja.

Rajatalo: Junttius siis ei ole pelkästään suomalaisuutta?

Hynynen: Ei tosiaankaan. Jos katot vaikka brittiläisen kulttuurin tuotteita esim. sarjoja Englannin maaseudulta, niin kyllä siellä niitä juntteja riittää. Samoin meet vaikka jonnekin Mallorcalle ja siellä ne räyhää vain omissa hotelleissaan keskenään.

Globaaleista junteista

Rajatalo: Junttiutta löytyy siis jokaisesta kulttuurista? Onko se yhdistävä vai erottava tekijä?

Hynynen: Se yhteinen piirre, mutta äärimmäisen erottava tekijä. Aatellaan vaikka suomalaista junttia, joka lähtis brittiläisten junttien kanssa illanviettoon. Siellä tulee varmasti aika rankkoja kulttuurisia yhteentörmäyksiä eikä junttius riitä yhdistäväksi tekijäksi. Junttius on kansan sisäänpääntyneisyyttä. Se on kansan ominaispiirre: asia, joka tulee ensimmäisenä mieleen stereotyyppinä.

Rajatalo: Voisiko kuitenkin olla minkäänlaista globaalia junttia?

Hynynen: Kyllä se on enemmän sisäinen ominaisuus, johon on kasvanut. Globaali juntti olisi kuitenkin ehkä sellainen ihminen, joka aiheuttaisi teoillaan pahaa koko maailmalle.

Rajatalo: Junttius mielletään usein negatiiviseksi asiaksi, onko se sitä?

Hynynen: Tälleen Suomen mittakaavassa tarkasteltuna kyllä mie viihdyn junttien todella hyvin. Tottakai pohjahetkiäkin tulee koettua, mutta kyl mie nään junttiuden veljeytenä, koska mie oon itekki ihan samanlainen.

Rajatalo: Lehdistön ja nykyjournalismin valossa junttiuden arvostelijoita riittää kolumnitolkulla. Mitä mieltä olet tästä?

”Globaali juntti olisi kuitenkin ehkä sellainen ihminen, joka aiheuttaisi teoillaan pahaa koko maailmalle.”

”Uskonnollinen
juntti on hahmo,
joka ei erota
metsää puilta.
Kivasti sanottuna
se ois ehkä
tyyppi, joka näkee
Raamatun vain
teksteinä, eikä
osaa soveltaa sitä
nykyaikaan.”

Hynynen: No jos mie otan City-lehden käteen ja kattoo sen sivun tai aukeeman, jossa on kuvia ihmisistä baarissa. Sehän on täydellinen junttigalleria. Siellä ne kermaperseet vetää sidukkaa ja koittaa saada miestä tai naista. Siinä ollaan junttiuden ytimessä. Se on kovempaa junttiutta kuin se, että asut jossain maaseudulla, hakkaat halkoja ja käyt puuseessä paskalla.

Rajatalo: Jos vedellään lankoja yhteen, Junttius ei siis katso kasvatukseen, syntyperään tai asuinpaikkaan?

Hynynen: Se ilmiö, joka tässä yhteiskunnassa esiintyy suurimpana tai näkyvimpänä junttiutta. Tätä on vaikea selittää, mut jos sie katsot sisustus- tai kokkihjelmia, niin se on tässä ajassa suurimpia junttiuden ilmentäjiä. Kaikki, niin ohjelman katsojat kuin tekijätkin ovat sellaisia juntturoita. Kyllä tämän ajan junttius ilmenee vahvasti siinä, et mitä sie katot telkkarista. Sieltä niitä arvoja opitaan ja ammennetaan. Ehkä 4D-dokkarit on pahin junttiuden ilmentymä sillä osastolla. Se on sitä sun kaipaamaas globaalia junttiutta!

Pari sanaa teologiasta

Rajatalo: Kotiteollisuuden lyriikoissa ja kirjoissasi on aika paljon teologin korvia kutkuttavaa tematiikkaa. Oletko itse sukeltanut aiheeseen vai ovatko vaikutteet kenties imeytyneet A.W Yrjänän kanssa rypiskellessä?

Hynynen: Kyllä A.W:n kanssa rypiskellessä keskustelu on vain pieruhuumoria. Kyllä se on omaa itsetutkiskelua ja opiskelua. Onhan ne aiheita, mistä kannattaa oikeasti olla kiinnostunut.

Rajatalo: Junttiuden teemassa pysyäksemme, löytyykö uskonnolliselta kentältä juntteja?

Hynynen: Ekana tulee kyl valitettavasti mieleen Päivi Räsänen. Uskonnollinen juntti on hahmo, joka ei erota metsää puilta. Kivasti sanottuna se ois ehkä tyyppi, joka näkee Raamatun vain teksteinä, eikä osaa soveltaa sitä nykyaikaan.

Miun mielestä kristinuskon sanoma on suvaitsevaisuus, rakkaus, lämpö kanssaihmissä kohtaan, ymmärtäväisyys ja anteeksianto. Jos mie kohtaan jonkun, joka kieltää kristillisyyden nimissä naispappeuden ja homouden, eikä ota huomioon ihmisyyden peruspiirteitä, niin sitä mie pidän junttina. Se on sisäänpäin lämpöisyyttä. Jos joku sellanen tulee istuu miun pöytään ja alkaa haukkumaan homoja ja naispappeja, niin mie en pysty oikeen keskustelemaan sen kanssa, kun se ei edusta niitä asioita, mitä luettelin tuossa. Tekis mieli käydä vähän valistamaan sitä. Se on tosin junttiutta miun puolelta.

Rajatalo: Mitä mieltä olet teologiasta?

Hynynen: Uskonnollisuus on mielenkiintoista. Kristinuskon miulle itelleni. Eikös se ole jollain lailla kansakuntamme kivijalka? Se on aika raakeesti sanottu näin nykyaikana, mutta kyllä tuolaisten perusasioiden miettiminen on aika oleellista.

Rajatalo: Teologiselle ähkinnälle taitaa siis olla vielä tarvetta?

Hynynen: Totta helvetissä! Mitä enemmän sen parempi. Itse sen huomaa 6-vuotiaan pikkutytön isänä, et sitä haluais perehdyttää hänet aiheeseen paremmin. Mut ei sitä myöskään halua tuputtaa. Koulun uskonnonopetuksen kautta ois hyvä tehdä jonkinlainen pohja, et sieltä tyttö tulee sit kysymään isältään asioiden merkityksistä. Kyllä niihin haluis vastata muutakin kuin ”en tiä”.

Kyllä näitä kysymyksiä pitäis pyöritellä. Kattoo nyt vaikka iltapäivälehtien uutisointia, jossa perheenisä tappaa taas koko perheensä ja joku jäppinen raiskaa jonkun. Kyllä sais olla joku jööti, joka herättäis keskusteluun siitä, missä ollaan menossa. Joka kaupungissa on kuitenkin kirkko, jossa vois pysähtyä ehkä miettimään hetkeksi. Vielä kun keksittäis, miten sinne ois mielekästä tulla pysähtymään.

Raamattu- matkailijoiden Matkapaikka

Nyt netissä

matkapaikka^{FI}

Kirkollisesta keskustelusta

Rajatalo: Miltäs Suomen kirkon kirkollinen keskustelu mielestäsi menee tällä hetkellä?

Hynynen: Siellä keskustellaan tällä hetkellä jostain tosi epäolennaisesta. Uskovaiset siellä inttävät: "Kun Raamatussa vittu sanotaan näin, niin se vittu on näin". Jotain järkeä saisi siinä keskustelussa olla. Miten ihminen voi olla niin tyhmä, että se jumittuu joihinkin teksteihin, jotka on kirjoitettu saatanan kauan aikaa sitten. Mie sanoin mielestäni aikaisemmin kristinuskon tärkeimmät pointit, niin eiks se riitä, että ne on siinä? Oleellinen hukkuu takalalle.

Rajatalo: Uutisointi kirkollisesta keskustelusta ei taida hirveästi kuitenkaan kertoa kirkon hyvistä töistä tai perusarvojen toteutumisesta?

Hynynen: No ei kyllä. Kerrotaan lähinnä siitä, kuinka pappi on hermostunut rippileirillä ja antanut lämärin tai sitten sattumalta joku pappi on mennyt saunasta ulos vilvoittelemaan ja saanut sitten kansan syytteen nakuilusta. Kyllä tarkkana saa olla, mutta ei pitäis liiotella tolleen. Maalaisjärki on hukassa. Mie en tuota kirkosta eroomistakaan ymmärrä. Keskistytään vain sen yhden asian nillittämiseen, eikä hahmoteta suurempia kokonaisuuksia.

Rajatalo: Mennäänkö näissä asioissa siis eräänlaiseen korkeakulttuuriseen junttiuteen?

Hynynen: Mennään. Jos katot jotain A-Talkkia tai muuta ajankohtaiohjelmaa, jossa tyytit on puvut ja jakkupuvut päällä ja pyörittää ihan puhdasta paskaa. Se turhantarkkuus on myös negatiivista junttiutta. Homman vois ottaa vähän iisimmin ja miettiä keskusteluissa ihan semmoisia perusasioita, että haluuk ne kritiikin kohteet hyvää vai pahaa. Ja mie luulen, että harvemmin kukaan halua toiselle loppupeleissä pahaa ellei ole ihan sekaisin.

HYNYNEN TEOLOGIAN SARJATULESSA

Armo = rakkaus

Synti = musta

Ylösousemus = vierinyt kivi

Ehtoollinen = kitalakeen

jäävä öylätti ja paha viini

Kristus = valkoinen

Synnintunnustus = rippikoppi

Rukous = koti

Pyhä Kolminaisuus = CMX:n
kolmikärki

Teodikean ongelma =
ihminen

Pikkupulun puuhasivut!

Puuhatädit: Anna Hiekkataipale & Johan Talja

I	S	R	U	E	L	T	Y	T	H	O	L	K	K	A	R	I	O	K
N	N	V	L	T	E	O	L	O	G	I	Q	A	A	M	E	N	R	I
A	B	K	A	S	T	E	O	P	E	T	U	S	R	O	O	P	E	R
T	E	K	V	O	T	A	S	E	M	R	M	A	I	D	U	E	O	K
O	L	R	A	I	U	S	M	I	N	A	R	L	N	E	T	R	S	O
B	A	O	N	E	S	T	K	A	A	T	A	M	I	K	T	I	L	L
E	H	T	O	D	L	I	E	S	A	I	N	Y	R	A	A	S	O	L
N	T	I	P	T	O	P	T	O	M	R	A	T	A	A	M	Y	M	I
D	A	I	T	I	N	A	K	I	T	O	N	H	V	N	A	N	A	S
K	I	S	S	A	S	O	V	P	O	N	O	O	U	I	A	T	E	K
N	M	L	E	K	I	R	K	K	O	H	I	S	T	O	R	I	A	O
R	A	A	M	A	T	T	U	R	O	L	S	I	S	T	I	N	A	K
O	R	E	P	Y	R	O	R	O	C	K	A	S	E	M	E	N	A	O
C	I	M	A	A	S	U	T	S	I	D	H	U	P	N	O	K	S	U
P	A	K	Y	Y	H	K	Y	N	E	N	I	S	S	I	N	E	N	S
O	H	I	E	K	T	O	R	V	O	K	P	A	A	S	T	O	A	N
P	A	K	A	N	A	Ä	Ä	L	I	Ö	D	K	A	D	O	T	U	S

ETSI RUUDUKOSTA SEURAAVAT SANAT:

PAKANA
KIRKOLLISKOKOUS
USKONPUHDISTUS
INKVISITIO
KASTEDPETUS
KIRKKOHISTORIA
QUMRAN
RAAMATTU (x3)
TYT
OLKKARI
KYNHYNEN

MARIA
PAASTO
ARMO
AATAMI
PERISINTI
PEKAANI
NISSINEN
TEOLOGI
MYTHOS
(R)ISTI

TESTAA, MISSÄ SEURASSA SINUN VAPUUSI ONNISTUU PARHAITEN!

1. ON VAPUNAATTO, MIKÄ ON ENSIMMÄINEN AJATUKSESI?

- Eikun tiedekunnalle brunssitelemään henkilökunnan kanssa!
- Eikun Topelian kirjastoon!
- Eikun Akkeen, taas!

2. MITKÄ OVAT VAPUNAATTON ILTASUUNNITELMASI?

- Megabilet Pohjanhoviissa!
- Puolikuiva valkkari, illanviettoa ja keskustelua hyvässä seurassa
- Toiminta painottunee Espooseen

3. MITÄ KUULUU VAPUN VAATEPARTESI?

- Muutamilla merkeillä varustettu haalari ja valkolakki
- Ei haalaria, mukavat kuteet ja valkolakki
- Merkeillä vuorattu haalari ja tupsulakki

4. VAPUPÄIVÄN AAMUNA SINÄ

- Heräät loopilla soivaan Yllätysyntärit-Autotuneen jatkoapaikan sohvalta
- Käyt suihkussa, syöt aamiaisen ja luet uuden Voima-lehden
- Heräät loopilla soivaan Yllätysyntärit-Autotuneen kiltahuoneen sohvalta.

5. AAMUVALMISTELUJEN JÄLKEEN SUUNTAAT

- Hesen kautta Kaivariin
- Ruokakaupan kautta Kaivariin
- Kaivariin kertakäyttögrilli kainalossa

6. PÄIVÄ KUULUU MUKAVASTI

- Taskumatista nautiskelen
- Seurasta nautiskelen
- Jallusta nautiskelen

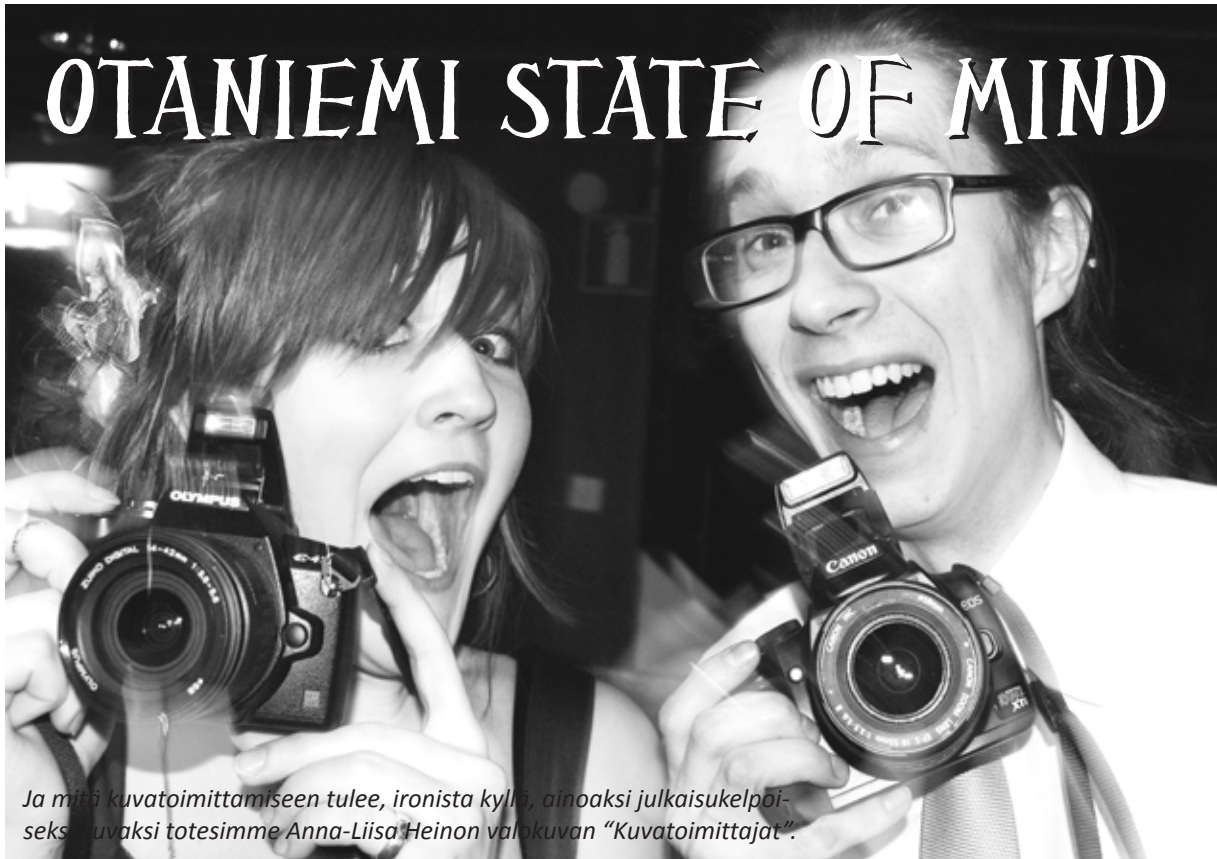
MITÄ HUOLESTUNUTTA
PUHEENJOHTAJAA SAAMAAN KIINNI JO
KESÄLAITUMILLE KIRMANNUKSEKSI VARAPUHEENJOHTAJA!
VIELÄ ON PÄÄTÖKSIÄ TEHTÄVÄNÄ!

VÄRITÄ KESÄPÖTKÖTTÄJÄ!

TESTILOKSET:
Ennen A-vastauksia
vapauti hurauttaa tutussa ja turvallisissa teologiopetuksessa. Maailma nauraa kun
vapauti valloittaa teologiaa!
Ennen B-vastauksia
sinua on kunnia viettää vapaa matkavien ja rentojen kuuhoalaisten lämminkien-
säsa poppoossa. Tämä seura saa sinut takuuvarmasti hyvälle huulelle!
Ennen C-vastauksia
Pida valloittasi kiinni sinun vapu-seuranasi ovat ihq. AS-tekst!

OTANIEMI STATE OF MIND

Ja mitä kuvatoimittamiseen tulee, ironista kyllä, ainoaksi julkaisukelpoiseksi kuvaksi totesimme Anna-Liisa Heinon valokuvan "Kuvatoimittajat".

TYT:n virtuaaliseen postilaatikon tipahti kutsu Automaatio- ja systeemitekniikan killan poikkitieteellisille sitseille. Kyyhkynen päätti tarttua tilaisuuteen ja lähetti paikalle parhaat, tosin myös ainoat kuvatoimittajansa. Toimittajien tuli tutkia Otaniemien heimokansoja, joita myös killoiksi kutsutaan, ja taltioida heidän annuaalisia rituaalejaan.

Odotukset illasta olivat ristiriitaiset: teekkari on melko erilainen eläin verrattuna humaaneihin teologeihin. Pohdimme, olisiko yhteisymmärrys millään tavalla mahdollinen. Päätimme kuitenkin peittää pelkomme, sillä seuraksemme lähti melkoinen revohka jos jonkinmoista systemaagia ja eksegeettiä TYT:n riveistä. Ja sitäpaitsi, olihan sitä sitseillä ennenkin oltu.

Kulttuurien kohtaamisia

Sitseillä oli vierasta tuttuuden tunnetta. Vähän niinkuin Las Palmasissa. Kolme lukkaria ja kongi huolehtivat laulujen luistosta.

Suuri osa pöytälauluista oli tuttuja, mutta lähes yhtä moni osoittautui vieraaksi. Ja vaikka laulut olisivatkin olleet tuttuja, saivat ne aivan uusia sävyjä poikkitieteellisuuden nimissä. Perinteet kohtasivat, kun ainejärjestöiltä löytyi omia variaatioita ja uusia säkeistöjä, joita muut osallistujat kuuntelivat silmät pyöreinä, kykyjensä mukaan innokkaasti osallistuen. Lennokkaat juhlat. Oli reippaat mieslaulajat, vauhdikas tanssiesitys, runollinen juhlapuhe sekä sitten se Retuperän VPK. Esityksistä ei myöskään sovi unohtaa lukkarin huulilta puhalleltuja nokkahuilusävelmiä. Saati sitten monimuotoisia puheenvuoroja. Kesken pitkän

puheen saattoi joku janoinen hihkaista "mellansuu", jolloin ystävällisesti huolehdittiin, ettei kenenkään suu käynyt kuivaksi.

Ihme hiihtäjiä

Vaikutti siltä, että poikkitieteellisyydestä huolimatta, paikka suorastaan kuhisi eritoten tamperealaisia. Eräskin tamperelainen väitti väittämistään, että edessään oli jatkuvasti lämmintä ruokaa. Etiketin mukaisesti ruokaa ei tule syödä laulujen tai puheenvuorojen aikana, joten sitsien edetessä lämmin ruoka oli ehdoton mahdollisuus – jopa teologi tietää sen verran termodynamiikan laeista. Kysymys kuului kuitenkin, että missä tämä Tampereen sankari ruokansa oikein säilytti. Me muut saimme tyytyä keksimään jotain positiivista kylmistä aterioistamme. "Kylmä pottu kaunistaa", päädyimme päivittelemään.

Otaniemi ei nuku

Sitsit päättyivät ja diskojytä alkoi. Edes diskojytä ei kuitenkaan ole ikuista, sillä pian kravattipäistä juhlakansaa pyydettiin keräämään korkokenkensä ja siirtymään jatkoille Otakaaren saunakellariin, jonne me viimeisetkin onnistuimme suunnistamaan makkaraperunoiden mystisen tuoksun avulla. Muutama tunti siinä johonkin vierähti, mutta ainakin yhden tunnin häviämisen voimme rehellisesti perustella talviajan taittumisella kesää kohti.

Toisen reportterin suunnatessa tiensä ystävälliseen lainapetiin, jatkui toisen ilta aamuun. Jämeräntaipaleen varrelta löytyi erinäisiä mystisiä teekkaririentoja lähes joka kulman takaa, ja pois ei päässyt ennen pois aamukahdeksaa. Tutkiva journalismi kannattaa, sillä tulipa todettua, että voisipa tuolla Otaniemen taikamaailmassa toistekin käväistä, olipa vaan sen verran mukavat kinkarit. Akateeminen pöytäjuhla on kuitenkin akateeminen pöytäjuhla, ja opiskelija on opiskelija, meni sitä sitten mihin vaan. Mukaan tarttui ainakin nippu ideoita, jotka voisimme tuoda mukanamme Hesän puolelle.

Teksti: Antti Virtanen &

Annastiina Metsola //

Kuva: Anna-Liisa Heino

VIERASMAA

Pitää TYT:läiset höngässä

Ruokajuntit

Olemme seuranneet silmä kovana ja otsasuoni sykkien Suomen ensimmäistä MasterChef-turnausta. Ohjelmassa on eniten ottanut päähän kilpailijat, jotka osaavat kyllä vääntää sushirullia menen tullen, vaikkei ruoka-ainesten sekaan olisi edes ymmärretty antaa oikeaa riisiä. Samaten urheat kisaajat osaavat valmistaa mitä viehättävimpiä itämaisia ruokia, mutteivät silti tiedä, millä välineillä ne kuuluisi syödä. Kun yllätyslaatikon kätköistä paljastuu silakkaa ja lanttua, on kilpailijoilla itkun ja hammasten kiristuksen paikka. Sama meno jatkuu myös arvostelussa, kun on tuomarin vuoro huutaa kauhusta.

Eniten meitä huvittaa tässä koko ruokafarssissa, kuinka Suomessa ihmiset voivat väittää olevansa jonkunlaisia keittiöharrastajia tai jopa asiantuntijoita, eivätkä tunne tai edes osaa käyttää kotimaisia peruselintarvikkeita. Jos Italiassa syötäisiin muikkukukkoa, syntyisi Barin ja Liguorin välillä säännöllisesti joukkotappeluita paikallisten mummojen käydessä tarkastamaan, kummassa kaupungissa kyseinen herkku on parempaa. Samoin jokainen turisti alueella tietäisi, että paikallisia muikkuja pitää paistaa, ja joka kylällä olisi kukkoon oma reseptinsä, ja kalat olisivat juuri sen kylän edessä parempia kuin 200 metriä etelämpänä.

Näin ei ole Suomessa, missä ruoka-alan jonkun sorttinen kerma on kokoontunut tv-studioihinsa. Vaikeroiden ja voivotellen se saa eteensä kotimaista kalaa ja on hukassa, jos kannen alta löytyy vielä kantarelleja ihmeellisempiä sieniä... MaastörSefs in my ass!

Kirjoittajat ovat amatöörikokkeja.

junttilooks.helsinki

Junttius on katsojan silmässä.

Koen kuuluvani junttikkaasti pukeutuvaan sukuun, se täytyy myöntää. Serkkuni on nähty usein maamme pääkaupungissa läikikkäässä lehmähenkisessä takissaan, ja isäni aitona entisenä Hankkijan työntekijänä on tottunut lippis-eleganssiin. Nykyään Hankkija-logolla varustettuja nostalgisia tuotteita myydään nettikaupoissa, ja juntahtava tyyli on kovassa nousussa myös muotiblogien maailmassa. Jokin junttimai- sessa olemuksessa selvästi viehättää ihmisiä juuri nyt.

Yhden juntti on toisen aarre.

Koviin oloihin tottuneet suomalaiset ovat aina olleet käytännöllisen pukeutumisen ystäviä, ja varsinkin maaseudulla osataan arvostaa vaatteiden mukavuutta. Pian koittava kesä on suomalaisen pukeutumisen kulta-aikaa, kun auringon villitsemä kansa vapautuu tuulipuvuistaan ja ryntää kaduille pyöräilyhousuissaan ja vyölaukuissaan. Kaduilla läpsyttelivät sukkiin verho- tut sandaalijalat, ja miesten uusi kansallispuku näyttää olevan karvainen kaljamaha olutterassilla. Helsingissä junttius on esillä eri lailla kuin maamme sydänmailla,

ja kaupungissa se näyttääkin olevan hillitympää ja hallitumpaa kuin maaseudulla. Helsingiläisen junttityylin bongausretkelläni kaupungin talvisilla kaduilla olen saanut huomata kanssaihminen päässä heiluvat viehkeät tupusipot ja jaloissa harkitusti lompsuvat huopatosut.

Kuka juntille kuoppaa kaivaa, se itse siihen lankeaa.

Muoti on pukeutumista, joka pelkän suojautumisen ja verhoutumisen lisäksi tähtää identiteetin luomiseen ja erottautumiseen. Eräs muotitutkija on sanonut, että yksi tärkeä muodin funktio on myös kollektiivisen häpeän

jakaminen. Tyhmältäähän monikin muotihullutus näyttäisi, jos kukaan muu ei pukeutuisi samalla tavalla. Mutta koska muotitietoiset edelläkävijät pukeutuvat minkä villityksen mukaan milloinkin, sen täytyy olla jotain hienoa. Neljännesvuosittain vaihtuvien pintatrendien seuraaminen vaikuttaisikin olevan junttiuden kiteytymä – pukeudutaan tietyllä tavalla, koska se juuri tällä hetkellä on muotia. Kertakäyttöinen pintamuoti näyttää turhanpäiväisyydessään ja ahdasmielisyydessään olevan täydellisintä junttimuotia.

Me ollaan juntteja kaikki, kun oikein silmin katsotaan.

Ikävää mutta totta, ihmiset arvostelevat toisiaan ulkonäön perusteella, ja helposti kaikki itseä junttimmat arvostellaan täysiksi junteiksi. Kuka kenenkin mielestä on liian hieno tai täysi juntti, riippuu siitä, kuka on määrittelemässä. Joidenkin mielestä junttius näkyy ennen muuta henkilön tavoista, joidenkin mielestä taas tämän ulkokuoresta. Matkallani juntti-tyylin maailmaan olen kuitenkin saanut huomata, että todellinen junttius ei näy ulospäin. Jos näkyykin, niin useimmiten stereotyyppisen juntti-lookin vastakohtana, nimittäin juuri trendien perässä juoksevan muotigurun hahmossa. Vähiten junttia on pukeutua aidosti omannäköisesti, mitä ikinä se sitten kellekin tarkoittaa.

Teksti: Jonna Olkkonen //

Kuvat: Annastiina Metsola

”Eräs muotitutkija on sanonut, että yksi tärkeä muodin funktio on myös kollektiivisen häpeän jakaminen.”

Eau de Junttila

Istun Punavuoren **Lupolossa**. Edessäni välkkyvää Macbook Pro ja polttelen mallu laittia viehkeästi hönkien – **Tuomas Vimma** olisi minusta ylpeä.

Junttiuden ydintä miettiessäni, hoksasin sen kytkeytyvän asenteisiin, tyyliin ja aitouteen. Jersey Shore rusketukset, aktiivipuheessa käytetty ilmaisu ”hesalaiset”, markettikynnet, kolminkertainen meikkikerros, puhumattakaan sandaaleista ja sukista – missä näitä junttiuden tunnusmerkkejä voi edes tuoksutella Helsingissä? Listatakseni ihan empiirisessä hengessä muutamia tunnetun junttilan: **Onnela, Apollo, Tivolikin** lukeutuu tähän, osittain **Tiger**, ja kuulemma myös ravintoloista Aleksin **Santa Fé** on maakuntamatkailijoiden suosiossa.

Täytyykö siis olla paljasjalkainen stadi-lainen erottaakseen juntin juntista tai ollakseen aidosti katu-uskottava? Oletko cool, non-juntti, jos olet käynyt hengä Berliinissä tai vähintään levyttänyt siellä? Riittääkö ettei asu Keravalla?

Ylimielistä hevonnaskaa. Aluekehuskelon voi hyvinkin nähdä pyrkivä painotteisena ja junttimaisena. Pulliainen on pulliainen, vaikka kuinka peittelisi. Jossain omakehuvälissä **Siltanen** ja **Kuudes Linjakin** muuttuvat junttiloiksi. Mutta se mikä muille näyttää ylimielisenä, on kuitenkin oman viiteri-ryhmän tapa olla ja kommunikoida. Ovatko siis klassisesti ihmiset, jotka eivät

uskalla olla sitä mitä todella ovat tai olla kotoisin sieltä mistä todella ovat, juntteja? Päädyimme katsomaan maakuntien nuorukaisia kaihoten kuin kansanperin-teen keruumatkoilla ylioppilaat tutkailivat sitä jotain aitoa ja rehellistä suomalaista maalaismaisemaa, valkoisia pellavalakanoita ja juhannussäitä? Jossain kansan ja rahvaan keskeltä löytyi se autenttinen ja oikea suomalainen kantaisien henki: teeskentelemätön ja rehti olemus.

Toistuuko nykyjunteissa sama kansan romantiikka? Aiemmin listaamani yöjuottolat haisevat pyrkivästä, vanhalta musiikilta ja tekorusketukselta. Se ei silti tarkoita, etteikö niissä voisi kerran kymmenessä vuodessa mennä vetämään perseet ja ehkä pitää hauskaakin. Onhan juntismi **camppia** parhaimmillaan.

Tuksun nousukas viihdebusiness elää juntti-imagostaan – ja **Soini** pääsee hallitukseen? Kuka jääkään viimeiseksi nauramaan, kun juntit käärivät isot fyffet? Juntit ovat vakavia kilpailijoita aidon tyyli-tyylin ja tiedon tiellä.

Eau de Juntin voi siksi välttää olemalla omalle hengelleen uskollinen – olkoon se ulkopuolisille kuinka kummallista tahansa. Vaikka **Ed Hardy** erottaa juntit meistä muista, voi niitä kuoseja silti käyttää yleisesti. Tätä kirjoittaessani istun oikeasti kotona verkkareissa ja näpytän kolumnia lainaläppäriä. Oikeasti en ole Punavuoresta, en edes Helsingistä. Minä olen Kauniaisista.

KARAOKEPARATIISI

Karaoke syntyi Japanissa ja rantautui Suomeen 90-luvulla. Täällä karaoke-käyttäytyminen sai paikallisia ominaispiirteitä. Japanilaiset esiintyvät karaokessa pääsääntöisesti selvin päin ja hillitysti kun taas Suomessa tuli tavaksi ottaa muutama kalja alle, että laulu sujuisi ja esiintymispelko katoaisi. Tämä humalainen "itsevarmuus", sikailu kännissä ja mölyäminen tulivat silmiinpistävimmiksi piirteiksi baarikaraokessa. Junttimusa soi ja ihmisiin iski egoistinen halu esiintyä.

Haastattelin teologi **Vilma**

Vuoriota asian tiimoilta, sillä hän heitti karaoke-emäntänä ravintoloissa keikkaa vuosina 2006-2008. Pääsääntöisesti hän teki tuolloin viikossa 2-3 keikkaa lähinnä baareissa. Vuorio kertoo, että karaoke-emännän toimialueeseen kuuluu alkeelliset miksauskyvyt, pitää tietää mistä tulee musat ja mistä laulut. Juontamisen ja karaokebiisien lomassa pitää väliin pistää myös väliaikamusiikkia. Hänellä oli aina omat CD:t mukana. Joskus piti tarttua itsekin mikkiin.

Vuorio kertoo Karaoke-emännän työn olevan ihmishuhteloimintaa. On hyvä, että on sanavalmis ja ei ota kaikkea liian herkästi itseensä. Ihmiset huutavat, yrittävät pokailla, puhuvat outoja, itkevät tai sammumat kesken biisin. Karaoken ihmeellisessä maailmassa Vuorio oppi kommunikoidaan vihaisten humalaisten kanssa. - Opin antamaan palautetta samalla tyytyväisellä. Humalaisten ihmisten välimuisti on sen verran lyhyt että ensin alkaa huuto, että nyt on minun vuoro laulaa, mutta kun pistät jonkun välibiisin, mitä on kiva tanssia ja satut lopettamaan sen kivan biisin kesken, että joku tulisi laulamaan, niin sitten ne on siitä vihasia että ne keskeytettiin.

Matinkylän Fortunassa ja Kivenlahden kasinolla meno oli hurjaa. Joka kuun ensimmäinen lauantaina oli Fortunassa karaoken lisäksi myös strippari. Aika paha kombo. Niinä iltoina sai illan aikana kaksi vartin taukoa kun strippari esiintyi. - Se on muutenkin aikamoinen kulttuurishokki tulla ensimmäistä kertaa sinne Fortunaan, Vuorio varoittelee.

Vuorio kertoo, että karaokessa käy laaja paletti erilaisia ihmisiä. Kuitenkin tiettyjä lainalaisuuksia ja arkkityyppejä esiintyy. Esim, Fortunassa ja Kivenlahden kasinolla on omat vakkarit joilla on omat vakkaribiisit. Paikalliset karaokekuninkaat ja kuningattaret, joilla on oma faniporukka ja joka koostuu tietenkin paikallisista. Nämä "tähdet" tulevat neuvomaan karaoke-emäntää siinä kuinka heidät pitäisi miksata.

Karaokeen eksyy polttariporukoita, jotka saavat "omaperäisen idean" lähteä laulamaan karaokea, Nuori mies, joka tulee ensimmäistä kertaa laulamaan aikuisen naisen ja kela, että se on ensimmäinen ihminen joka on ikinä tehnyt sen ja pitää sitä hyvänä läppänä. Se on ensimmäisen kerran hyvä läppä, mutta kaikki jotka ovat käyneet karaokessa ovat kuulleet sen jo kerran.

Karaokessa soi musiikki, joka kuuluu varmasti persujen cd-hyllyyn. Yö on kestopuosikki. "Joutsenlaulu" ja "Rakkaus on lumivalkoinen" esitetään takuuvarmasti. Lista jatkuu: "Mombasa", "Lapin kesä", "Rusketusrautat", "Kotiviini", "Stand By Me", "Lion Sleeps Tonight", "Främling". "Me ollaan sankareita kaikki" saa rapajuopon nurkkapöydässä itkemään.

Tervetuloa karaokeparatiisiin!

Teksti: Matias Koponen // Kuvitus: Hanna Peuraniemi

RETROPELIKORNERI

Vanhan pelinyssäkän salaisuudet

Super Nintendo on konsoli, joka on monelle tuttu. **Nintendon SNES** ja **Segan Mega Drive** olivat seuraavan sukupolven konsolien

mitteloissa ehdottomat voittajat ja monen muistoissa 90-luvun alussa. Molemmille konsoleille löytyy laaja pelikirjasto, ja pelitoimittajamme päättivät ottaa tämän sukupolven konsoleista testauksen alle Super Nintendon. Tällä kertaa peliarvostelijoiden kohdalla kävi varsin susi mäihä. Kassallinen Super Nintendon pelejä ei sittenkään tee onnelliseksi, kuten nyt huomasimme.

Kokeilimme läpi pelit *The Flintstones: The Treasure of Sierra Madrock*, *Pinocchio*, *Joe & Mac: Caveman Ninja* ja *The Magical Quest Starring Mickey Mouse*.

Pelejä yhdisti söpö, lapsekas grafiikka, joilla on peitelty huonoa pelattavuutta, huonoa peli-ideaa sekä huonoa ohjelmointia. Ja liian moni näistä kauheista tekeleistä löysi tiensä lasten joululahjastoille.

Super Nintendo myytiin aikoinaan kuluttajille konsolin mukana tulleeella *Super Mario World*-pelillä, joka on konsolin parhaiten toimivia pelejä. Se erosi muista tasoloikista laajuudellaan, pelattavuudellaan ja pelattavan määrällä. Kun konsolilla oli melko hyvä menekki, oli helppoa julkaista nopeasti tehtyjä ja helposti myyviä lisenssipeli-jöötejä pienille lapsille. Hetkellinen toivonkipinä heräsi, kun nyssykäs-tä löytyi *Lemming 2: The Tribes*, mutta ilo oli

lyhyt. Super Nintendon padi ei ole tarkoitettu nopeaan kursorin liikuttamiseen ja vaikeustaso nousi ensimetrien jälkeen tuhattomasti. Grafiikat olivat hirveää pikselimössöä. Hii-rellä ohjailtavaan Lemmings-peliin totuneelle kokemus oli turhauttava.

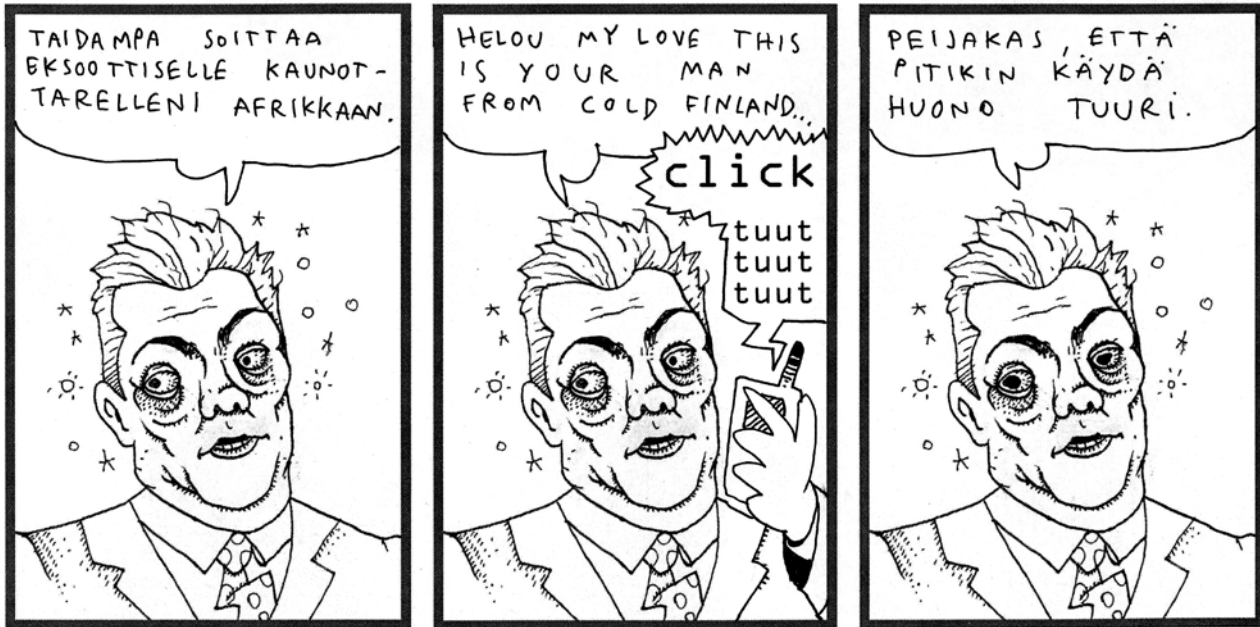

Varsinaisena hupipommina löytyi varsin osuvasti nimetty *Fun 'n Games*, joka oli kaikkea muuta kuin fun tai games. "Pelistä" löytyi simppeli syntetisaattori, jolla pystyi soittamaan omia sävelmiä – ja SNESin äänikortin tuntien, ne sävelet olivat melko hirveitä. Kasetilta löytyi paperinukkepelejä, jossa sai vaihtaa paperinukelle hullunhassuja vaatteita. Todella lystiä. Sen lisäksi peli äänitehti puhetta muistuttavia sanoja kuten COOL! ja RAD! Pelistä löytyi väristyskirja, jonka mustavalkoista kuvakirjastoa pääsi värittämään. Moisen hupikimaran jälkeen jäimme odottamaan, olisivatko ne Games-kategorian alle menevät pelit mistään kotoisin. Toinen oli kankea Pacman-klooni, ja toinen avaruuslentosimulaattori, joka luuppasi kenttiä uudelleen ja uudelleen. Oliko tämä jonkun kotikoodaajan iltapäiväpuhde, ja kuinka se on edes julkaistu?

Arvostelijoiden herkäät mielet eivät kestäneet moista kauheutta, joten konsoli meni kiinni ja korkattiin oluet. Toisaalta, turhauttavien tasohyppytekeleiden jälkeen Fun'n Games ylitti sen pienen rajapyykin, jossa voitiin jo naureskella, kuinka kauhea peli onkaan. Miksi voi kutsua konsolipeliä, joka ei ole peli? Voi sitä lapsiparkkaa, jonka vanhemmat ovat rangaisseet häntä ostamalla nämä lahjaksi. Löytyi sieltä kassista Super Mario World ja tämän jatko-osa SMW2: Yoshi's Island, mutta nämä ovatkin peliklassikoita! Kunhan niiden perheystävällisten grafiikoiden söpöyden ohi pystyi katsomaan.

Retroilijat: Antti Virtanen & Matias Koponen

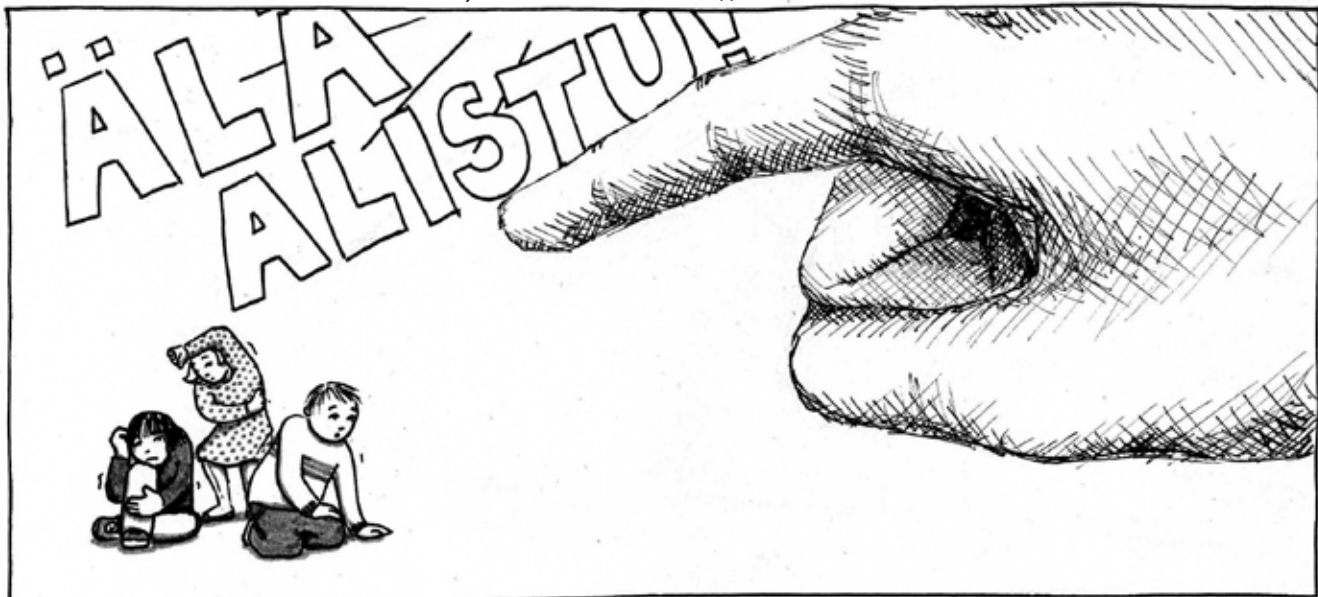
KYLÄKAUPPIAAN "BOOTY CALL" - Kynä & käsis: Johan Talja

SYSTEMAAGI - Kynä & käsis: Ilari Lahtela

TERVEISIÄ SLOGANMAAKAREILLE - Kynä: Anna Mäkituomas // Käsis: Antto Hinkkanen

Leikkaa tästä itsellesi kansan syviä
rivejä puhutteleva vappunaamari!
Vahvikkeeksi tarvitset vain palan
pahvia, liimaa sekä kuminauhan.

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta
työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi
seitsemän kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea
matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen
työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET